

Smuikas

Prisėdi prie kompiuterio ruoštiis koliai. Sugalvoji pasileisti kokios nors foninės muzikos per savo taip retai naudojamas kolonėles. Kaip visada įsijungi geriausią muziką mokslui – klasikinę. Pasiklausai keleto Mocarto kūrinų – muzika neskamba labai iškalbingai, tačiau ta klasicizmo dvasia įneša gerą mokymosi produktyvumą. Sėdi ramiai prie kompiuterio ir bandai aiškintis, ką dėstytojas norėjo pasakyti tuo taip beviltiškai atrodančiu matematikos konspektu. Ir tuomet kolonėlės sugroja Mendelsono koncertą smuikui. Ir tuomet prisimeni, kad tu pats turi pas save smuiką, kuriuo kažkada mokėjai groti ir dabar jau visai tai užmiršai. Taigi išsitrauki, ir vėl prisimeni, kaip groti.

Daug kas sako, kad smuiku groti yra sunku. Taip ir yra. Ypač, kai kūrinį renkiesi kaip aš. Aš nenoriu groti bet ko. Aš noriu groti tai, kas man patinka. Tai, kas gražiai skamba. Tai ir pasiėmiau paganinio capričą.

Iš pradžių užėina entuziazmas – išmoksiu viską, gali tekt biškį pasimokyt, bet galiausiai skambės taip pat melodingai, kaip to linguojančio smuikininko išgaunamas garsas. Atsispausdini natas ir pamėgini pagroti. Sugroji keletą garsų – tyras, švarus, kažką viduje virpinantis skambesys. Aš galiu viską išmokyti! Pabandai paskaityti kūrinį iš natų. Na, gerai, gal biškį sudėtinga, bet tereik tik pasirinkti tinkamus pirštus. Bet tuojau pavargsta pečiai, pavargsta nugara. Nagi, juk galima bent kažkokį į tą kūrinį panašų garsą išgauti. Kaklas paskausta. Nuo ilgo grojimo aukštais garsais apkursta ausys. Kas čia per nesąmonė, šita vieta įrašė skamba taip paprastai, o tą skambesį atvaizduoti ant smuiko nesigauna. Vis negaliu pataikyti į toną.

Galiosiai nusivylė. Tiek laiko stovėjai su smuiku po kaklu ir nieko nesigauna, niekas nepasikeitė. Kaip nesigavo pagroti, taip ir nesigauna.

Ir paskutinis etapas – atsibosta. Muzika atrodo jau nebeverta tiek vargo – neduoda jokio rezultato. Muzika praranda grožį.

Tada padėdi smuiką į šalį. Nebegroji.

Kitą dieną vėl išsitrauki, vėl vargsti, vėl niekas nesigauna.

Bet galiosiai, trečiąją kartą išsitraukus smuiką ir įrėmus į kaklą, nors truputį dar ir nepataikai į toną, bet jau garsas panašėja į tikrą kūrinio skambesį. Dar keletas pamėginimų. Ir tuomet švarus, tikslus, dainingas skambesys. Užsimerki ir pradėdi linguoti su tuo skambesiu.

Vis dėlto buvo verta.

Naglis

2021-12-23 Slemui